

GJALTHAN

Brány Tibetu
 zodpověděly moje otázky
 stanula jsem na vrcholu hory
 na hranici mezi osudem a volbou
 realitou a iluzí
 genialitou a prostoduchostí
 dotyky bezejmenných náhrobků
 spalovaly myšlenky temnoty
 sto devětadvadesát vyšlapaných
 schodů zakusilo kouzlo nejistoty
 nejpodivuhodnější místa Iluminátů
 se stávají skutečnými
 sova svými křídly pohladila
 moji tvář
 a já - - - pozdravila
 mimojdoucí poutníky

JINÝ POHLED

Vstala. Zvuky psacího stroje utichly. Zamlžené brýle položila na psací stůl a odhrnula brokátové závěsy s orlími hlavami, jejichž zakřivené zobáky navozovaly pocit stísněnosti v monděnním, pařížském pokoji. Pozdní, odpolední světlo dopadalo na rušný bulvár pod jejími okny a zbarvilo lidské obličejové okrovým nádechem.

Ponořená do vlastního ticha s neustále se navracejícími myšlenkami na svoje dětství v útržkovitých vzpomínkách. Vystávající obrazy her s bílými oblázky pod kamennými mosty, házení duhových míčů na pestrobarevných loukách, věnce kopretin okolo útulých dětských zápěstí, naplněné představy houpaček ve stínu bo-

rových hájů, nesvazující, bezstarostná volnost. Její oči se pozvolna usmály. Otevřela okno, podzimní vítr ji uhlazoval tvář. Zhluboka se nadechla a upravila vlasy v drdolu. Přecházela po pokoji a oči podobizen ve zlatých, bohatě zdobených rámech ji sledovaly při každém kroku. Poslední v řadě zůstal prázdný. Ano, všechny je otrávil s nesmírným potěšením. Kvůli neprokazatelnému jedu procestovala svět, aby mohla dokončit knihu. Stala se uznávanou spisovatelkou.

Zazvonila na služebnou a vlídně poprosila o šálek kávy Kopi Luwak. Nechutnala tak jako obvykle. Pochopila. Ještě zaslechla šouravé kroky služky. Poslední v řadě rámoval podobu slavné ženy.